

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Ένα

Ο Αγγελιοφόρος της Διαθήκης: Από τον Εξαγνισμό στην Εκκαθάριση

Jeff Pippenger

2024-02-29

Η εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη αντιπροσώπευε την περίοδο από το βάπτισμά Του, έως ότου ο Χριστός στο επουράνιο αγιαστήριο σηκώθηκε κατά τον λιθοβολισμό του Στεφάνου.

Αλλ' εκείνος, πλήρης Πνεύματος Αγίου, ατενίσας εις τον ουρανόν, είδε τη δόξα του Θεού, και τον Ιησούν ιστάμενον εκ δεξιών του Θεού, και είπε· Ιδού, θεωρώ τους ουρανούς ανεωγμένους, και τον Υιόν του ανθρώπου ιστάμενον εκ δεξιών του Θεού. Εκείνοι δε, κράζαντες μετά φωνής μεγάλης, έφραζαν τα ότα αυτών, και ώρμησαν ομοθυμαδόν επ' αυτόν, και εκβαλόντες αυτόν έξω της πόλεως, ελιθοβόλουν· και οι μάρτυρες απέθεσαν τα ιμάτια αυτών παρά τους πόδας νεανίου καλουμένου Σαύλου. Και ελιθοβόλουν τον Στέφανον, ενώ αυτός επικαλείτο τον Θεόν και έλεγε· Κύριε Ιησού, δέξαι το πνεύμα μου. Και θέσας τα γόνατα, έκραζε μετά φωνής μεγάλης· Κύριε, μη στήσεις εις αυτούς την αμαρτίαν ταύτην. Και τούτο ειπών, κοιμήθη. Πράξεις 7:55–60.

Όταν ο Στέφανος λιθοβολήθηκε και ο Μιχαήλ σηκώθηκε, το ευαγγέλιο μεταφέρθηκε στα έθνη, διότι έως τότε το ευαγγέλιο ήταν περιορισμένο στους Ιουδαίους.

«Τότε», είπε ο άγγελος, «θέλει βεβαιώσει διαθήκην μετά πολλών διά μίαν εβδομάδα [επτά έτη]». Επί επτά έτη αφότου ο Σωτήρ εισήλθε στη διακονία Του, το ευαγγέλιο επρόκειτο να κηρυχθεί ιδιαιτέρως προς τους Ιουδαίους· επί τριάμισι έτη από τον ίδιο τον Χριστό, και κατόπιν από τους αποστόλους. «Και εν τω ημίσει της εβδομάδος θέλει παύσει η θυσία και η προσφορά». Δανιήλ 9:27. Την άνοιξη του 31 μ.Χ., ο Χριστός, η αληθινή θυσία, προσφέρθηκε στον Γολγοθά. Τότε το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη εις δύο, δείχνοντας ότι η ιερότητα και η σημασία της θυσιαστικής λατρείας είχαν παρέλθει. Είχε έλθει ο καιρός να παύσουν η επίγεια θυσία και η προσφορά.

«Η μία εβδομάς — επτά έτη — έληξεν τò 34 μ.Χ. Τότε, δια τοῦ λιθοβολισμοῦ τοῦ Στεφάνου, οί Ιουδαίοι έσφράγισαν τελικῶς τὴν άπόρριψίν των τοῦ εὐαγγελίου· οί μαθηταί, οίτινες διεσπάρησαν έξ αιτίας τοῦ διωγμοῦ, «διήλθον εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον πανταχοῦ» (Πράξεις 8:4)· και όλίγον μετά ταῦτα, ό Σαῦλος ό διώκτης μετεστράφη και έγινε Παῦλος, ό απόστολος πρὸς τὰ έθνη.» The Desire of Ages, 233.

Κατὰ τò 34ο έτος, ή ιερά εβδομάς (δύο χιλιάδες πεντακόσιες εΐκοσι ήμέρες) έληξε, και ό αρχαίος Ίσραήλ έχωρίσθη από τὸν Θεόν· ή περίοδος δοκιμασίας αυτών είχε πλήρως λήξει. Κατὰ τò σημείο εκείνο, ή ανταπόδοση κατὰ τοῦ αρχαίου Ίσραήλ, δια τὴν άπόρριψη τῆς διαθήκης και δια τὴ σταύρωση τοῦ Υιοῦ τοῦ Θεοῦ, υπήγετο στήν έκτελεστική κρίση τοῦ Θεοῦ. Ο Θεός, έν τῇ μακροθυμία τοῦ έλέους Αυτοῦ, ανέβαλε τὴν καταστροφή τῆς Ίερουσαλήμ έως τὴν πολιορκία και καταστροφή, από τò 66 μ.Χ. έως τò 70 μ.Χ.

Τα εδάφια στο ένατο κεφάλαιο του Δανιήλ, τα οποία προσδιόρισαν την εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη, προσδιορίζουν επίσης ότι η ειδωλολατρική Ρώμη (ο άρχων που πρόκειται να έλθει) θα κατέστρεφε την πόλη και το αγιαστήριο· όμως ο Θεός, με τη μακροθυμία του ελέους Του, επέτρεψε στους υιούς του αρχαίου Ισραήλ χρόνο να ακούσουν το ευαγγέλιο και να λάβουν απόφαση, όπως είχαν πράξει οι πατέρες τους κατά τη διάρκεια της επταετούς περιόδου της διακονίας του Χριστού και των μαθητών ανάμεσά τους.

«Επί σχεδόν σαράντα έτη αφότου η καταδίκη της Ιερουσαλήμ είχε εξαγγελθεί από τον Ίδιο τον Χριστό, ο Κύριος ανέβαλε τις κρίσεις Του πάνω στην πόλη και στο έθνος. Θαυμαστή υπήρξε η μακροθυμία του Θεού προς εκείνους που απέρριψαν το ευαγγέλιό Του και έγιναν φονείς του Υιού Του. Η παραβολή του άκαρπου δένδρου παρίστανε τις σχέσεις του Θεού με το ιουδαϊκό έθνος. Η προσταγή είχε ήδη εκδοθεί: “Κόψον αυτήν· διά τι καταργεί και την γην;” (Λουκ. 13:7)· αλλά το θείο έλεος την είχε ακόμη διαφυλάξει για λίγο περισσότερο. Υπήρχαν ακόμη πολλοί μεταξύ των Ιουδαίων οι οποίοι αγνοούσαν τον χαρακτήρα και το έργο του Χριστού. Και τα τέκνα δεν είχαν απολαύσει τις ευκαιρίες ούτε είχαν λάβει το φως το οποίο οι γονείς τους είχαν περιφρονήσει. Μέσω του κηρύγματος των αποστόλων και των συνεργατών τους, ο Θεός θα έκανε το φως να λάμψει επάνω τους· θα τους επιτρεπόταν να δουν πώς είχε εκπληρωθεί η προφητεία, όχι μόνο στη γέννηση και στη ζωή του Χριστού, αλλά και στον θάνατο και στην ανάστασή Του. Τα τέκνα δεν καταδικάζονταν για τις αμαρτίες των γονέων· αλλά όταν, έχοντας γνώση όλου του φωτός που είχε δοθεί στους γονείς τους, απέρριπταν το πρόσθετο φως που τους είχε παραχωρηθεί, γίνονταν συμμετόχα στις αμαρτίες των γονέων και συμπλήρωναν το μέτρο της ανομίας τους.»

«Η μακροθυμία του Θεού προς την Ιερουσαλήμ απλώς επιβεβαίωσε τους Ιουδαίους στην πεισματώδη αμετανοησία τους. Με το μίσος και τη σκληρότητά τους προς τους μαθητές του Ιησού απέρριψαν την τελευταία προσφορά ελέους. Τότε ο Θεός απέσυρε την προστασία Του από αυτούς και αφαίρεσε την ανασχετική Του δύναμη από τον Σατανά και τους αγγέλους του, και το έθνος αφέθηκε στον έλεγχο του ηγέτη τον οποίο είχε επιλέξει. Τα τέκνα της είχαν περιφρονήσει τη χάρη του Χριστού, η οποία θα τους είχε καταστήσει ικανούς να υποτάξουν τις πονηρές τους ορμές, και τώρα αυτές έγιναν οι κατακτητές τους. Ο Σατανάς διήγειρε τα αγριότερα και τα πλέον εξασχευόμενα πάθη της ψυχής. Οι άνθρωποι δεν συλλογίζονταν· είχαν περάσει πέρα από κάθε λογική — κυβερνώμενοι από την παρόρμηση και την τυφλή μανία. Έγιναν σατανικοί στη σκληρότητά τους. Στην οικογένεια και στο έθνος, μεταξύ των ανωτέρων και των κατωτέρων τάξεων εξίσου, υπήρχαν υποψία, φθόνος, μίσος, έριδα, ανταρσία, φόνος. Δεν υπήρχε πουθενά ασφάλεια. Φίλοι και συγγενείς πρόδιναν ο ένας τον άλλον. Γονείς έσφαζαν τα παιδιά τους, και παιδιά τους γονείς τους. Οι άρχοντες του λαού δεν είχαν δύναμη να κυβερνήσουν τον εαυτό τους. Τα αγαλίνωτα πάθη τούς έκαναν τυράννους. Οι Ιουδαίοι είχαν δεχθεί ψευδή μαρτυρία για να καταδικάσουν τον αθώο Υιό του Θεού. Τώρα ψευδείς κατηγορίες καθιστούσαν αβέβαιη τη δική τους ζωή. Με τις πράξεις τους επί μακρόν έλεγαν: “Κάμετε να παύση ο Άγιος του Ισραήλ απ’ έμπροσθέν μας.” Ησαΐας 30:11. Τώρα η επιθυμία τους εκπληρώθηκε. Ο φόβος του Θεού δεν τους ταλαιπωρούσε πλέον. Ο Σατανάς ήταν επικεφαλής του έθνους, και οι ανώτατες πολιτικές και θρησκευτικές αρχές βρίσκονταν υπό την κυριαρχία του.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 27, 28.

Ως ο Αγγελιοφόρος της Διαθήκης, ο Χριστός ασχολήθηκε αρχικά αποκλειστικά με τους Ιουδαίους. Το έτος 34, κατά τον λιθοβολισμό του Στεφάνου, το ευαγγέλιο στράφηκε τότε προς τα Έθνη, και έφθασε ο καιρός της εκτελεστικής κρίσεως του Θεού, αν και ο Θεός, μέσα στο έλεός Του, ανέβαλε εκείνη τη χρονική στιγμή για περίπου σαράντα έτη.

Ως ο Αγγελιαφόρος της Διαθήκης, σε εκπλήρωση του τρίτου κεφαλαίου του Μαλαχία, ο Χριστός καθάρισε δύο φορές τον ναό. Το έπραξε αυτό σε μια περίοδο ιδιαίτερα αφιερωμένη στον λαό της διαθήκης, ο οποίος τότε παραμεριζόταν και απολυόταν, καθώς και σε εκείνους που τότε επρόκειτο να γίνουν ο νέος εκλεκτός λαός. Όταν εκείνη η χρονική περίοδος ολοκληρώθηκε, άρχισε ο καιρός της εκτελεστικής κρίσεως του Θεού. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήταν ο αγγελιαφόρος που προετοίμασε την οδό για το έργο του Χριστού να αναδείξει έναν νέο εκλεκτό λαό, με τον οποίο θα συνήπτε διαθήκη.

Οι δύο καθαρισμοί του ναού υπήρξαν παραστατικά διδάγματα που προσδιόριζαν το έργο του Χριστού για τον καθαρισμό του ναού της ψυχής. Όταν ο Άγγελος της Διαθήκης καταφθάνει αιφνιδίως στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία, καθαρίζει και επίσης εξαγνίζει τους υιούς του Λευί, με σκοπό να δημιουργήσει προσφορά, όπως στις ημέρες των παλαιών.

Αλλά τίς δύναται να υπομείνη την ημέραν τῆς παρουσίας αὐτοῦ; καὶ τίς θὰ σταθῆ ὅταν φανερώνηται; διότι αὐτὸς εἶναι ὡς πῦρ χωνευτηρίου καὶ ὡς σάπων πληνόντων· καὶ θὰ καθίση ὡς χωνευτὴς καὶ καθαριστὴς ἀργύρου· καὶ θὰ καθάρισῃ τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευὶ καὶ θὰ ἐκκαθάρισῃ αὐτοὺς ὡς χρυσὸν καὶ ἄργυρον, διὰ νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν Κύριον προσφορὰν ἐν δικαιοσύνῃ. Τότε ἡ προσφορὰ τοῦ Ἰούδα καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Κύριον, ὡς ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς ἀρχαίαις καὶ ὡς ἐν τοῖς προτέροις ἔτεσιν. Μαλαχίας 3:2–3.

Το τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία, και οι δύο καθαρισμοί του ναού, αντιπροσωπεύουν την τελείωση της πίστεως των υιών του Λευί, η οποία επιτελείται από τον Αγγελιαφόρο της Διαθήκης. Η τελείωση της πίστεως των υιών του Λευί παριστάνεται με τον καθαρισμό του χρυσού.

«Πρέπει, σε όλους όσοι έχουν οποιαδήποτε επιρροή στο σανατόριο, να υπάρχει συμμόρφωση προς το θέλημα του Θεού, ταπείνωση του εαυτού, άνοιγμα της καρδιάς στην πολύτιμη επιρροή του Πνεύματος του Χριστού. Το χρυσάφι δοκιμασμένο στη φωτιά αντιπροσωπεύει την αγάπη και την πίστη. Πολλοί είναι σχεδόν στερημένοι από αγάπη. Η αυτάρκεια τυφλώνει τα μάτια τους ως προς τη μεγάλη τους ανάγκη. Υπάρχει απόλυτη αναγκαιότητα για καθημερινή μεταστροφή προς τον Θεό, για νέα, βαθιά και καθημερινή εμπειρία στη θρησκευτική ζωή.»
Testimonies, τόμος 4, 558.

Στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία, οι δύο καθάρσεις του ναού αντιπροσωπεύουν την τελείωση της κατανόησης της αύξησης της γνώσεως μέσα στους σοφούς, οι οποίοι είναι οι υιοί του Λευί, και η οποία επιτελείται από τον Άγγελο της Διαθήκης. Η τελείωση των υιών του Λευί αντιπροσωπεύεται από τον καθαρισμό του αργύρου.

Τα λόγια του Κυρίου είναι λόγια καθαρά· ως άργυρος δοκιμασμένος σε κάμνο γης, καθαρισμένος επτά φορές. Ψαλμός 12:6.

Ο Άγγελος της Διαθήκης επρόκειτο να καθαρήσει τους υιούς του Λευϊ όπως το ασήμι και το χρυσάφι. Ο Λόγος του Θεού είναι εκείνος που καθαρίζει, διότι το να καθαρίζεται κανείς σημαίνει να δικαιώνεται και να αγιάζεται.

Άγιασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστιν. Ἰωάννης 17:17.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής ἦταν ὁ ἀγγελιοφόρος πὺν προετοίμασε τὴν ὁδὸν γιὰ τὸν Ἄγγελο τῆς Διαθήκης κατὰ τὴν πρώτη ἐκπλήρωση τοῦ τρίτου κεφαλαίου τοῦ Μαλαχία, καὶ τὸ μῆνυμά του ἐν προκειμένῳ ἦταν τετραμερὲς κατὰ τὴ φύση του. Τὸ ἔργο του περιελάμβανε τὴν ἀναγνώριση τοῦ ἔργου τοῦ καθαρισμοῦ πὺν ἔμελλε νὰ ἐπιτελεσθεῖ ἀπὸ τὸν Ἄγγελο τῆς Διαθήκης, καὶ ὅτι τὸ ἔργο τοῦ καθαρισμοῦ πὺν ἐπιτελέσθηκε παριστανόταν ὡς πράξη σαρώματος ἀλωνιοῦ. Προσδιόρισε ὅτι ὁ πάλαι ποτὲ ἐκλεκτὸς λαὸς βρισκόταν τότε στὴ διαδικασία τοῦ παραμερισμοῦ. Παρουσίασε ἐπίσης τὸ Λαοδικειακὸ μῆνυμα στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, δείχνοντάς τους ἔτσι τὶς ἀμαρτίες τους καὶ τὶς ἀμαρτίες τῶν πατέρων τους. Ἔθεσε ὅλες αὐτὲς τὶς πραγματικότητες στὸ πλαίσιο τῆς «μελλούσης ὀργῆς». Τὸ ἔργο τοῦ ἀγγελιοφόρου πὺν προετοίμασε τὴν ὁδὸν ἀντιπροσώπευε ἔργο ἐπιτελεσμένο ἀπὸ πρόσωπο πὺν δὲν εἶχε ποτὲ λάβει παιδεία μέσα στὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα τοῦ λαοῦ πὺν παραμεριζόταν.

«Στο πρόσωπο του Ιωάννη του Βαπτιστή ο Κύριος ἠγειρε για τον Εαυτό Του ἕναν ἀγγελιοφόρο, για να προετοιμάσει τὴν οδὸν τοῦ Κυρίου. Ἐπρεπε να φέρει στον κόσμον μια ἀκατάβλητη μαρτυρία, ἐλέγχοντας και καταγγέλλοντας τὴν ἀμαρτία. Ο Λουκάς, ἀναγγέλλοντας τὴν ἀποστολὴν και τὸ ἔργο του, λέγει: «Και αὐτὸς θέλει προπορευθῆ ἐνώπιον Αὐτοῦ ἐν πνεύματι και δυνάμει Ἡλίου, διὰ να ἐπιστρέψῃ τας καρδίας των πατέρων προς τα τέκνα, και τους ἀπειθεῖς εἰς τὴν φρόνησιν των δικαίων· διὰ να ετοιμάσῃ εἰς τὸν Κύριον λαὸν προδιατεθειμένον» (Λουκάς 1:17).»

«Πολλοὶ ἐκ των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων ἦλθαν εἰς τὸ βάπτισμα του Ιωάννου, και ἀπευθυνόμενος προς αὐτούς, εἶπε: “Γεννήματα ἐχιδνῶν, ποῖος σας υπέδειξε να φύγετε ἀπὸ τὴν μέλλουσαν ὀργήν; Κάμετε λοιπὸν καρποὺς ἀξίους μετανοίας· και μη φαντασθῆτε να λέγετε μέσα σας, Ἐχομεν πατέρα τον Αβραάμ· διότι σας λέγω, ὅτι ὁ Θεὸς δύναται ἐκ των λίθων τούτων να ἀναστήσῃ τέκνα εἰς τον Αβραάμ. Ἦδη δε και ἡ ἀξίνη κείται προς τὴν ρίζαν των δένδρων· παν λοιπὸν δένδρον το ὁποῖον δὲν φέρει καλὸν καρπὸν, ἐκκόπτεται και ρίπτεται εἰς τὸ πυρ. Εγὼ μεν σας βαπτίζω ἐν ὕδατι εἰς μετάνοιαν· ἀλλ’ Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐρχεται κατόπιν ἐμοῦ εἶναι ἰσχυρότερός μου, του ὁποῖου τα υποδήματα δὲν εἶμαι ἀξίος να βαστάσω· Αὐτὸς θα σας βαπτίσῃ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ και πυρί· του ὁποῖου τὸ πτύον εἶναι ἐν τῇ χειρὶ Αὐτοῦ, και θα διακαθαρίσῃ πλήρως τὸ ἀλώνιον Του, και θα συνάξῃ τον σίτον Αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποθήκην· τὸ δε ἄχυρον θα κατακαύσῃ ἐν πυρὶ ἀσβέστῳ” (Ματθαῖος 3:7–12).»

«Ἡ φωνὴ του Ιωάννη υψώθηκε σαν σάλπιγγα. Ἡ ἀποστολὴ του ἦταν: “Ἀνάγγειλον εἰς τὸν λαὸν Μου τὴν παράβασιν αὐτῶν, και εἰς τὸν οἶκον Ἰακώβ τας ἀμαρτίας αὐτῶν” (Ἡσαΐας 58:1). Δὲν εἶχε ἀποκτήσει καμία ἀνθρώπινη μόρφωση. Ὁ Θεὸς και ἡ φύση εἶχαν υπάρξει οἱ διδάσκαλοί του. Ἀλλὰ χρειαζόταν κάποιος για να προετοιμάσει τὴν οδὸν ἐνώπιον του Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος να εἶναι ἀρκετὰ τολμηρὸς ὥστε να υψώσει τὴ φωνὴν του ὡς οἱ προφῆτες τῆς ἀρχαιότητος, καλώντας τὸ ἐκφυλισμένο ἔθνος σε μετάνοια». Selected Messages, βιβλίον 2, σ. 147, 148.

Ο Ουίλλιαμ Μίλλερ ήταν ο δεύτερος αγγελιοφόρος που προετοίμασε την οδό για τον Αγγελιοφόρο της Διαθήκης, και το πρόσωπο και το έργο του Μίλλερ είχαν προτυπωθεί από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή.

«Χιλιάδες οδηγήθηκαν να αποδεχθούν την αλήθεια που κήρυττε ο Γουίλλιαμ Μίλλερ, και υπηρέτες του Θεού αναδείχθηκαν με το πνεύμα και τη δύναμη του Ηλία για να διακηρύξουν το μήνυμα. Όπως ο Ιωάννης, ο πρόδρομος του Ιησού, εκείνοι που κήρυτταν αυτό το επίσημο μήνυμα ένιωθαν υποχρεωμένοι να θέσουν την αξίνη στη ρίζα του δένδρου και να καλέσουν τους ανθρώπους να φέρουν καρπούς άξιους μετανοίας». Early Writings, 233.

Οι σχολαστικοί Ιουδαίοι στην εποχή του Χριστού είχαν οδηγηθεί να εμπιστευθούν ένα ψευδές μήνυμα περί του Μεσσία. «Μεσσίας» είναι η εβραϊκή λέξη που αντιστοιχεί στην ελληνική λέξη «Χριστός», η οποία σημαίνει «κεχρισμένος».

Τον λόγον τον οποίον απέστειλεν ο Θεός προς τους υιούς Ισραήλ, ευαγγελιζόμενος ειρήνην διά του Ιησού Χριστού· (ούτος είναι Κύριος πάντων·) τούτον τον λόγον, λέγω, σεις εξεύρετε, όστις εκηρύχθη καθ' όλης της Ιουδαίας, και ήρχισε από της Γαλιλαίας, μετά το βάπτισμα το οποίον εκήρυξεν ο Ιωάννης· πώς ο Θεός έχρισεν τον Ιησούν τον από Ναζαρέτ με Πνεύμα Άγιον και με δύναμιν· όστις διήλθε ευεργετών και ιατρεύων πάντας τους καταδυναστευομένους υπό του διαβόλου· διότι ο Θεός ήτο μετ' αυτού. Πράξεις 10:36–38.

Τόσο ο όρος «Μεσσίας» όσο και ο όρος «Χριστός» σημαίνουν «ο κεχρισμένος». Ο Χριστός χρίσθηκε κατά το βάπτισμά Του· επομένως, αυστηρώς ομιλούντες, δεν ήταν ούτε ο Μεσσίας ούτε ο Χριστός μέχρι το βάπτισμά Του. Το βάπτισμά Του αντιστοιχεί προφητικώς προς την κάθοδο του αγγέλου στην Αποκάλυψη κεφάλαιο δέκα, ο οποίος κατήλθε στις 11 Αυγούστου 1840, και αντιστοιχεί επίσης προς την κάθοδο του ισχυρού αγγέλου της Αποκάλυψης κεφάλαιο δεκαοκτώ, ο οποίος κατήλθε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Τα τρία προφητικά ορόσημα προσδιορίζουν τη φανέρωση του Αγίου Πνεύματος κατά την όψιμη βροχή.

Οι φιλονεικούντες Ιουδαίοι προσκολλήθηκαν σε μια παρανόηση, σε ένα ψευδές προφητικό μήνυμα ότι ο Μεσσίας θα εγκαθίδρυε μια κυριολεκτική επίγεια βασιλεία, όπου το έθνος του Ισραήλ θα κυβερνούσε τον κόσμο. Ήταν ένα ψευδές μήνυμα που υποσχόταν «ειρήνη και ευημερία».

Το μήνυμα του William Miller είχε δύο κύρια στοιχεία. Το πρώτο ήταν η εφαρμογή των χρονικών προφητειών που προσδιόριζαν τον καθαρισμό τοῦ ἁγιαστηρίου, και το δεύτερο ήταν η απόρριψη εκ μέρους του της καθολικής ερμηνείας της χιλιετίας, την οποία οι Προτεστάντες ήσαν επιρρεπείς να πιστεύουν. Εκείνη η ψευδής αντίληψη περί της χιλιετίας, η οποία την προσδιόριζε ως χίλια έτη ειρήνης και ευημερίας, είχε προεικονισθεί από την ψευδή αντίληψη περί της βασιλείας του Μεσσία, την οποία διακρατούσαν οι φιλονεικοί Ιουδαίοι.

Αυτοί οι δύο μάρτυρες προσδιορίζουν ένα παραποιημένο μήνυμα όψιμης βροχής, το οποίο υπόσχεται «ειρήνη και ευημερία» κατά την τρίτη και τελική εκπλήρωση της ιστορίας του αγγελιοφόρου που προετοιμάζει για την αιφνίδια έλευση του Αγγελιοφόρου της Διαθήκης στον ναό Του. Εκείνο το ψευδές μήνυμα της όψιμης βροχής προσδιορίζεται ως μήνυμα «ειρήνης και ασφάλειας», σε αντίθεση προς το μήνυμα του Ιωάννη του Βαπτιστή, ο οποίος διακήρυξε ότι «παν

δένδρον μη κάμνον καλόν καρπόν εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται», όταν έλθει «η μέλλουσα οργή». Επίσης, αυτό αντιπροσωπεύθηκε από τη διακήρυξη του Μίλλερ ότι δεν θα υπάρξουν χίλια έτη ειρήνης, όπως διδάσκει ο Καθολικισμός· διότι όταν ο Κύριος επιστρέψει, θα καταστρέψει τη γη με τη λαμπρότητα της παρουσίας Του.

Και σε σας που θλίβεσθε, ανάπαυση μαζί μας, όταν ο Κύριος Ιησούς αποκαλυφθεί από τον ουρανό με τους αγγέλους της δυνάμεώς του, εν πυρί φλογός αποδίδοντας εκδίκηση σε όσους δεν γνωρίζουν τον Θεό και δεν υπακούουν στο ευαγγέλιο του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού· οι οποίοι θα τιμωρηθούν με αιώνιο όλεθρο μακριά από την παρουσία του Κυρίου και από τη δόξα της ισχύος του. 2 Θεσσαλονικείς 1:7–9.

Οι δύο πρώτοι αγγελιαφόροι, οι οποίοι προετοίμασαν για να εισέλθει ο Αγγελιαφόρος της Διαθήκης σε διαθήκη με έναν νέο εκλεκτό λαό, καταδεικνύουν ότι ένα ψευδές μήνυμα της όψιμης βροχής περί «ειρήνης και ασφάλειας», το οποίο διαμορφώθηκε στην τρίτη γενεά του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, έχει σχεδιασθεί από τον Σατανά ώστε να εμποδίσει τον Λαοδικειανό Αντβεντισμό στην τέταρτη γενεά να αναγνωρίσει τον ρόλο του Ισλάμ, όπως αυτός παριστάνεται στο τρίτο Ουαί.

Στη διαδικασία του καθαρισμού που επιτελείται για όσους αντιπροσωπεύονται από τους υιούς του Λευί, εκείνος που επρόκειτο να έλθει μετά τον Ιωάννη τον Βαπτιστή έπρεπε να σαρώσει πλήρως και να «καθαρίσει» το αλώνι Του, με το πτύον που είναι στο χέρι Του. Το έργο αυτό επιτελείται με τον Λόγο Του.

«Του οποίου το πτύον είναι εν τη χειρί αυτού, και θέλει διακαθαρίσει τελείως το αλώνιον αυτού, και θέλει συνάξει τον σίτον αυτού εις την αποθήκην.» Ματθαίος 3:12. Αυτή ήταν μία από τις φορές του καθαρισμού. Με τα λόγια της αλήθειας, το άχυρο διαχωριζόταν από τον σίτο. Επειδή ήσαν υπερβολικά ματαιόδοξοι και αυτάρεσκοι ώστε να δεχθούν έλεγχο, υπερβολικά φιλόκοσμοι ώστε να αποδεχθούν μία ζωή ταπεινώσεως, πολλοί απομακρύνθηκαν από τον Ιησού. Πολλοί εξακολουθούν ακόμη να πράττουν το ίδιο. Οι ψυχές δοκιμάζονται σήμερα όπως δοκιμάστηκαν εκείνοι οι μαθητές στη συναγωγή της Καπερναούμ. Όταν η αλήθεια εφαρμόζεται στην καρδιά, βλέπουν ότι η ζωή τους δεν είναι σύμφωνη με το θέλημα του Θεού. Βλέπουν την ανάγκη μιας πλήρους αλλαγής μέσα τους· αλλά δεν είναι πρόθυμοι να αναλάβουν το έργο της αυταπαρνήσεως. Γι' αυτό οργίζονται όταν αποκαλύπτονται οι αμαρτίες τους. Φεύγουν σκανδαλισμένοι, όπως και οι μαθητές άφησαν τον Ιησού, γογγύζοντας: «Σκληρός είναι ο λόγος ούτος· τις δύναται να ακούει αυτόν;» Η Ζωή του Ιησού, 392.

Το μήνυμα της όψιμης βροχής είναι η «αντιλογία» του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ, και είναι οι λόγοι της αληθείας, οι οποίοι διαχωρίζουν το άχυρο από τον σίτο. Αυτός ο διαχωρισμός είναι ο καθαρισμός που επιτελείται από τον Αγγελιαφόρο της Διαθήκης. Στη Μιλλεριτική ιστορία, το μήνυμα του ογδού κεφαλαίου του Δανιήλ, εδάφιο δεκατέσσερα, παρήγαγε έναν καθαρισμό όταν αρχικά απέτυχε και επέφερε τον χρόνο της καθυστέρησης του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ και την παραβολή των δέκα παρθένων στο εικοστό πέμπτο κεφάλαιο του Ματθαίου. Όταν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου εκπληρώθηκε τελικά στις 22 Οκτωβρίου 1844, επέφερε έναν ακόμη μεγαλύτερο καθαρισμό. Τότε ήταν που ο Αγγελιαφόρος της Διαθήκης ήλθε

αιφνιδίως και άρχισε τον τελικό καθαρισμό και εξαγνισμό. Το κίνημα που είχε περάσει μέσα από τους πρώτους δύο από τρεις εξαγνισμούς και καθαρισμούς, απέτυχε στον τρίτο και εστάλη στην έρημο της Λαοδικείας το 1863.

Στην ιστορία των Μιλλεριτών οι Προτεστάντες καθαρίστηκαν πρώτα με τους λόγους της αλήθειας· κατόπιν το κίνημα του πρώτου αγγέλου καθαρίστηκε κατά την άφιξη του τρίτου δοκιμαστικού μηνύματος. Αλλά εκείνοι που είχαν υπάρξει οι οικοδόμοι του μιλλεριτικού ναού κατά τη διάρκεια των σαράντα έξι ετών, από το 1798 έως το 1844, απέτυχαν στην τρίτη δοκιμασία, η οποία ήλθε στις 22 Οκτωβρίου 1844, μολονότι εκπλήρωσαν τελείως την παραβολή των δέκα παρθένων.

«Πολλοί από εκείνους που εξήλθαν να προϋπαντήσουν τον Νυμφίο υπό τα αγγέλματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, απέρριψαν το τρίτο, το τελευταίο δοκιμαστικό άγγελμα που επρόκειτο να δοθεί στον κόσμο, και παρόμοια στάση θα ληφθεί όταν γίνει η τελευταία κλήση.

«Κάθε λεπτομέρεια αυτής της παραβολής πρέπει να μελετάται προσεκτικά. Εικονιζόμαστε είτε από τις φρόνιμες είτε από τις μωρές παρθένες». Review and Herald, 31 Οκτωβρίου, 1899.

Η προφητική ιστορία που άρχισε με την άφιξη του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844 ήταν αποτυχία, και έληξε με την αποστασία του 1863. Μέχρι το 1850 η Αδελφή Ουάιτ κατέγραψε το ακόλουθο μήνυμα.

«Ο Κύριος μου έδωσε μίαν όραση, την 26ην Ίανουαρίου, την οποίαν θα διηγηθώ. Είδα ότι μερικοί από τόν λαόν του Θεού ήσαν άνόητοι και νωθροί· και ήσαν μόνον ήμιξύπνιοι, και δέν άντελαμβάνοντο τόν καιρόν εις τόν όποιον έζώμεν τότε· και ότι ο “άνθρωπος” με τη “βούρτσα της σκόνης” είχε εισέλθει, και ότι μερικοί διέτρεχαν κίνδυνον να σαρωθούν. Παρεκάλεσα τόν Ίησού να τούς σώσει, να τούς λυπηθεί για όλίγον άκόμη, και να τούς αφήσει να ίδουν τόν φοβερόν κίνδυνόν των, ώστε να έτοιμασθούν πριν γίνη γι’ αυτούς για πάντα πολύ άργά. Ο άγγελος ειπε, “Η καταστροφή έρχεται ως σφοδρός άνεμοστρόβιλος.” Παρεκάλεσα τόν άγγελο να σπλαγχνισθῆ και να σώσει εκείνους που αγαπούσαν τόν κόσμον τούτον και ήσαν προσκολλημένοι εις τὰ υπάρχοντά των, και δέν ήσαν πρόθυμοι να άποκοπούν άπ’ αυτά, και να τὰ θυσιάσουν, για να έπιταχύνουν τούς άγγελιαφόρους εις την πορείαν των, ώστε να θρέψουν τὰ πεινασμένα πρόβατα, τὰ όποια άπώλλυντο έξ αίτίας έλλείψεως πνευματικῆς τροφῆς.»

«Καθώς έβλεπα φτωχές ψυχές να πεθαίνουν εξαιτίας της έλλειψης της παρούσας αλήθειας, και μερικοί που ομολογούσαν ότι πίστευαν την αλήθεια τις άφηναν να πεθαίνουν, αποστερώντας τα αναγκαία μέσα για την προώθηση του έργου του Θεού, το θέαμα ήταν υπερβολικά οδυνηρό, και παρακάλεσα τον άγγελο να το απομακρύνει από μπροστά μου. Είδα ότι, όταν ο σκοπός του Θεού απαιτούσε μέρος από την περιουσία τους, όπως ο νεανίας που ήλθε στον Ιησού, [Κατά Ματθαίον 19:16–22.] έφευγαν λυπημένοι· και ότι σύντομα η υπερχειλίζουσα μάστιγα θα περνούσε από πάνω τους και θα σάρωνε ολοκληρωτικά τα υπάρχοντά τους, και τότε θα ήταν πολύ άργά να θυσιάσουν τα επίγεια αγαθά και να αποθησαυρίσουν θησαυρό στον ουρανό.» Review and Herald, 1 Απριλίου 1850.

Το 1850, ο άνθρωπος με τη βούρτσα για τη σκόνη είχε ήδη φθάσει. Στις 22 Οκτωβρίου 1844, ο Άγγελος της Διαθήκης είχε έλθει αιφνιδίως στον ναό Του, και άρχισε το έργο του εκκαθαρισμού και του εξαγνισμού των υιών του Λευϊ.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Σήμερα ψυχές δοκιμάζονται και περνούν από πειρασμό, και πολλοί διαβαίνουν το ίδιο έδαφος που πάτησαν εκείνοι οι οποίοι εγκατέλειψαν τον Χριστό. Όταν δοκιμάζονται από τον Λόγο, απορρίπτουν τον θείο Διδάσκαλο. Όταν ελέγχονται επειδή η ζωή τους δεν είναι σε αρμονία με την αλήθεια και τη δικαιοσύνη, αποστρέφονται τον Σωτήρα· και η απόφασή τους, όπως εκείνη των προσβεβλημένων μαθητών, δεν ανακαλείται ποτέ. Δεν περιπατούν πλέον με τον Χριστό. Έτσι εκπληρώνονται τα λόγια: “Το πτύον είναι εν τη χειρί Αυτού, και θέλει καθαρίσει ολοτελώς το αλώνι Αυτού, και θέλει συνάξει τον σίτον Αυτού εις την αποθήκην.”»
Signs of the Times, 15 Μαΐου, 1901.